

Oare există pe lume o dimineață mai frumoasă decât dimineața de Ajun? UrSoc și Iepurilă, zis și Rilă-Cavalerilă, au sărit din paturile lor dis-de-dimineață. Așa cum se simte oricine din lumea asta în ziua de Ajun, și ei erau în culmea fericirii în așteptarea lui Moș Crăciun.

Totuși, până la lăsarea serii mai erau câteva ore bune.

Ca să nu simtă că timpul trece prea încet, cei doi prieteni s-au hotărât să facă o mulțime de lucruri distractive.

- Ce zici de o bătaie cu bulgări, Iepurilă? l-a întrebat UrSoc. Era o idee nemaipomenită. Și el se gândise exact la același lucru!

Tocmai când Iepurilă i-a tras lui UrSoc un bulgăre uriaș nimerindu-l fix în nas, porumbița poștărița trecea în zbor deasupra lor. Cu fes roșu din lână și cu ochelari de soare pentru zăpadă, abia își căra geanta plină-ochi de scrisori. Era foarte grăbită, pentru că trebuia să livreze toate scrisorile cât mai repede cu putință. Așa că n-a observat când din geantă i-a căzut o scrisoare, care a aterizat chiar pe nasul lui UrSoc.

- O scrisoare pentru noi! Ce interesant! s-a bucurat UrSoc.

După ce Iepurilă și UrSoc au citit scrisoarea, și-au dat seama că de fapt nu era pentru ei.

- Asta e pentru Moș Crăciun, iar porumbița poștărița a pierdut-o! a zis UrSoc.

- Și, dacă nu primește scrisoarea, Moș Crăciun n-o să treacă și pe la Bili Biluță! s-a panicat Iepurilă.

- O, vai! O, vai! au strigat Iepurilă și UrSoc în același timp.

Un Crăciun pentru Bili Biluță fără Moș Crăciun?

Gâfâind și pufăind, au ajuns într-un
luminis. În fața unei case care lumina
incredibil de puternic stăteau o mamă și
copilul ei. Amândoi își luau rămas-bun
de la Moș Crăciun, care se îndepărta în
clinchete de zurgălăi! Iepurilă și UrSoc
fluturau din mâini, săreau în sus și-n
jos și strigau:

– Stai! Rămâi pe looc, nu pleca! Staaai!
Dar sania nu s-a mai oprit. Ajunseseră
prea târziu.

Epuizați și dezamăgiți, Iepurilă și UrSoc
s-au dus spre casa luminată.

Mama Biluță a primit un frumos colier și o broșă cu care să se asorteze.
 Cât de mult s-au bucurat cu toții! Dar cea mai mare fericire a fost să-l vadă pe Bili Biluță cât de entuziasmat era când și-a despachetat traseul cu biluțe nou-nouț, pe care și-l dorise atât de mult și pe care i-l adusese Moșul!
 Apoi au sărbătorit, au cântat la chitară și au dansat, în timp ce restul marmotelor sforăiau ușor în culcușurile lor. A fost o sărbătoare a Crăciunului absolut minunată, așa cum nu-și poate imagina cineva vreodată! Însă cel mai și cel mai frumos a fost pentru Bili Biluță și mama lui. Acest Crăciun de vis era pentru ea și pentru Bili, care fusese un pic bolnav.

- Cred că de acum înainte ne vom aminti de Bili Biluță în fiecare an de Crăciun, a zis Iepurilă în drum spre casă.
 - Cu siguranță! a mormăit UrSoc liniștit și împăcat.
 Apoi niciunul n-a mai scos un cuvânt, ca să-și păstreze forța și energia. Aveau de făcut cale-ntoarsă acasă, iar drumul era lung... iarna grea... omățul mare...